

RUTA TURÍSTICA DE COOLTUR TURISME CULTURAL

LLEGENDES A SANT BOI DE LLUÇANÈS

@cooltur1

@twitcooltur

@_cooltur

#unmondecultura

Abans de l'aparició de la ràdio o la televisió, quan poca gent sabia llegir o escriure, per distreure's, la gent s'explicava tot d'històries al voltant del foc.

Aquestes històries solien transcórrer en indrets reals propers a les persones que les escoltaven, i hi solien afegir aspectes imaginaris (com essers de la mitologia catalana, o fets relacionats amb la religió catòlica). Aquestes llegendes solien anar variant amb el temps, ja que no estaven escrites sinó que passaven de generació en generació a través de la tradició oral.

La intencionalitat d'aquestes llegendes, a part de distreure, era la d'adoctrinar als oients, de forma inconscient, sobre la moralitat cristiana, condemnant diversos pecats, i enaltint a Déu. (en moltes de les llegendes podem veure com les persones que cometen algun pecat tenen tractes amb el diable. La majoria de les vegades, al final aquestes persones, es penedeixen i són perdonades i ajudades per a Déu o algun Sant).

Quan l'escriptura va deixar de ser una cosa de pocs per a convertir-se en un coneixement generalitzat, varies persones van anar intentant recollir aquestes històries que havien anat passant de generació en generació en diferents llibres, encara que moltes d'aquestes llegendes han desaparegut.

Des de COOLTUR us proposem un recorregut per Sant Boi de Lluçanès per a conèixer algunes de les llegendes que encara es conserven en aquesta vil·la.

Començarem i acabarem la ruta a l'església de Sant Boi de Lluçanès.

Aquesta església es troba sobre un turó al centre del poble de Sant Boi.

Dirigim-nos, per l'oest, pel Carrer Barendà cap a la Plaça de la Verge dels Munts

91m

A la plaça trenquem a la dreta en direcció a la Plaça Nova

64m

Creuem la Plaça direcció nord-est

57m

*Creuem la carretera i continuem recte fins arribar al final del carrer
197m*

Al final del carrer, trenquem a l'esquerra, tot passant pel costat de l'escola i d'una granja.

251m

*Trenquem a la dreta i continuem pel carrer fins arribar al **Vilar de Sant Boi***

224m

El Vilar de Sant Boi

Aquesta és una casa que des de sempre ha tingut un pes especial en la història de Sant Boi. Com s'explica en la ruta de **Carlins a Sant Boi de Lluçanès**, aquesta casa va prendre gran protagonisme durant les guerres

Carlines. Doncs resulta, que ja fa molts i molts anys, en aquesta casa hi vivia un follet. El follet era un ser entremaliat que li agradava molt la neteja i l'ordre. Tenia les mans foradades, i era el malson de tots els que habitaven al Vilar de Sant Boi, sobretot de les criades.

Cada nit, el Follet entrava pel forat del pany, per sota de les portes o per les escletxes de les finestres a dins del Vilar. Sempre vigilava que la taula estigués ben parada, els plats nets, la llar escombrada i que tot estigués endreçat. A més a més, també anava a veure el rebost, per comprovar si aprofitaven bé el menjar, ja que li molestava molt que el malbaratament. Si es trobava alguna cosa que no li agradava, pujava a les habitacions de les criades i les maltractava tot estirant-los els peus i tibant els seus cabells.

El Follet era molt amic del bestiar, i després de repassar la casa, anava a les quadres i pentinava les crineres dels cavalls i de les mules.

Les criades van intentar foragitar al Follet, però tot va ser impossible. Per a fer-lo fugir, les criades van escampar tot de gra al terra de la cuina, ja que el Follet no el podia recollir perquè tenia les mans foradades, i es pensaven que d'aquesta manera es cansaria d'anar al Vilar i buscaria una altra casa. Però tot i els intents, el Follet no marxava. Desesperats, els habitants del Vilar van decidir canviar de casa, però així que van marxar el Follet els va seguir.

En veure que ni mudant de casa es podien desempallegar del Follet, van decidir tornar al Vilar. No sabem, per això, si el Follet encara hi continua anant cada nit, o si bé es va cansar d'aquesta casa i en va buscar una altra.

Continuem pel camí de la dreta direcció nord – est

89m

Continuem pel camí que hi ha a l'esquerra

181m

Ens trobarem la trifurcació del camí. Haurem de continuar pel camí central.

100m

A la dreta ens trobarem el **Padró de Sant Isidre**. En aquest punt hi farem la segona parada del nostre recorregut, ja que és un punt proper al **Salt de la Cabra**. Hi ha una llegenda que parla d'aquest indret, encara que aquesta llegenda té dues versions.

- Els propietaris del Vilar es van assabentar que a prop d'aquest indret hi havia enterrat un tresor que segurament datava de la Guerra del Francès. Com que no en sabien la ubicació exacte, l'amo del Vilar va anar a Barcelona a

veure a una bruixa per a saber el lloc exacte on es trobava el tresor. Quan la bruixa li va dir el lloc, l'home es va adonar que el tresor estava enterrat en les terres del seu veí, l'Oliver.

Amb molta discreció, l'amo del Vilar va comprar les terres del seu veí, i amb un mosso de confiança van anar al Salt de la Cabra i van tallar tots els oms i, dins la soca de l'arbre més gros hi van trobar unes olles de coure plenes d'unces d'or. Tot i la riquesa aconseguida, l'amo del Vilar va tornar anar a Barcelona a veure la bruixa per saber si encara hi havia més tresors, i quan va arribar la bruixa li va dir: "**Al salt de la cabra, a la soca de l'om, les unces ja no hi són. Qui té les unces? El Vilar de Sant Boi**"

- La segona versió d'aquesta llegenda ens explica que una vegada uns lladregots de Barcelona van arribar a Sant Boi, i van demanar on es trobava el Salt de la Cabra, doncs s'havien assabentat que hi havia un tresor que havia amagat l'amo del Vilar. Un cop la gent del poble els va indicar on era el Salt de la Cabra, els lladregots, de nit, s'hi van dirigir amb els cavalls desferrats. Quan van arribar al Salt de la Cabra, van

ferrar els cavalls posant les ferradures al revés per despistar a la gent del poble, i després de localitzar-lo, van robar tot el tresor. L'endemà, l'amo del Vilar va anar a vigilar el tresor, però es va trobar que li havien robat. Des de llavors, la gent diu "**Al Salt de la Cabra, sota la soca de l'Om, les unces hi eren i ja no hi són**".

Continuem recte pel camí

732m

Continuem pel camí de l'esquerra

252m

*Passarem pel costat del **Padró de l'Àngel de la Guarda**.*

Continuarem recte pel mateix camí

125m

Continuarem pel camí de l'esquerra

547m

Continuarem pel camí de la dreta

118m

Trencarem a l'esquerra i continuarem pel camí direcció nord oest

184m

*Trencarem a la dreta i acabarem d'arribar al **Santuari dels Munts***

247m

Arribarem a l'última parada de la ruta, **al Santuari dels Munts**, des d'on es pot gaudir d'unes grans vistes tant del Pirineu com de la Plana de Vic. Ens han arribat dues llegendes situades en aquest punt.

La primera llegenda ens explica que una vegada, a Sant Boi, hi havia una dona molt i molt guapa. Tot i tenir molts pretendents, ella sempre els refusava, doncs estava enamorada d'un noi del poble.

La noia era tant guapa, que tots els homes estaven gelosos del seu pretendent, fins que un dia un dels pretendents es va barallar amb l'enamorat de la jove. Els dos homes van lluitar força estona, fins que un d'ells va treure un ganivet i van resultar, tots dos, ferits de mort. La noia, desconsolada, va posar una creu vermella al costat del Munts, just al lloc on els seu enamorat havia mort. Des de llavors, tothom que passa pel costat d'aquesta creu hi deixa una pedra en record d'aquell noi que va morir per culpa de la gelosia de l'amor. Malauradament, avui ja no hi ha la creu vermella.

La segona llegenda ens explica que ja fa molts anys, en un mes de maig molt calorós, la pluja era inexistent. Tot estava sec, i no deixava de bufar el vent de ponent que ho assecava tot encara més. Ja feia setmanes que als diumenges tothom de Sant Boi resava a la verge dels Munts que fes ploure, però l'aigua no arribava.

Al finalitzar la missa d'un diumenge, la gent estava molt preocupada per la sequera, i van organitzar una processó fins al santuari dels Munts, però la pluja no arribava. En veure que la verge no responia les prèdiques dels seus feligresos, el senyor rector de Sant Boi es va parar i va dir a la verge "***Si no ens voleu donar aigua, ja us en donarem nosaltres a vós***", i amb el salpasser va començar a mullar a la Mare de Déu dels Munts.

L'endemà un temporal de pluja, vent i calamarsa va caure sobre Sant Boi.

Per a tornar a Sant Boi només hem de desfer el camí fet.

Des de COOLTUR desitgem que hàgiu gaudit d'aquesta ruta turística, i que tingueu molt bon dia.

